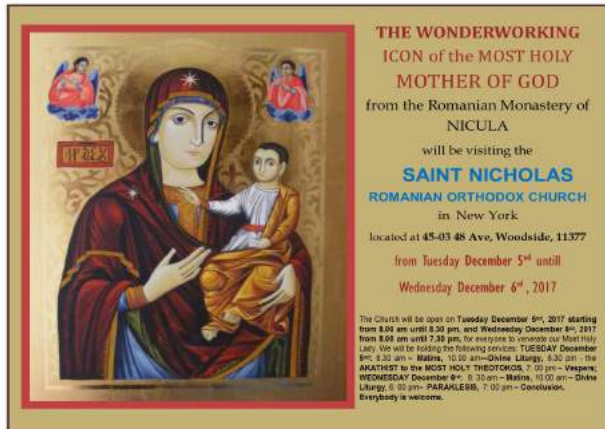

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

IUBIȚI CREDINCIOȘI

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte NICOLAE, Arhiepiscopul Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii și Mitropolitul Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi, copia Icoanei Maicii Domnului de la Nicula sau „Fecioara înlăcrimată a Transilvaniei” de la Catedrala Arhiepiscopală din Cluj va fi prezentă la biserica noastră în zilele de 5 și 6 decembrie 2017.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 20 - 26 NOIEMBRIE

Luni 20 noiembrie:

Vecernie ..... 7.00 PM

Marți 21 noiembrie: Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Sâmbătă 25 noiembrie

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

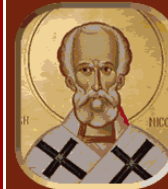
Vecernie ..... 7.00 PM

Duminică 26 noiembrie:

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Unui om bogat i-a rodit din belșug țarina. Și el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate roadele mele și bunățile mele; și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Însă Dumnezeu i-a zis: Nebun! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori pentru sine însuși și nu se îmbogățește în Dumnezeu. (Luca 12, 16 - 21)

Maica lui Dumnezeu

Sunt două tipuri de icoane ale Maicii lui Dumnezeu. Modelul obișnuit este cel care se întâlnește în Răsărit și în Apus - Fecioara ținându-L pe Prunc. Aceasta este o imagine care cuprinde mai multe lucruri și nu doar pe Maica lui Dumnezeu ca persoană. Este o imagine a întrupării, o afirmare a întrupării și a realității ei. Este o afirmare a maternității adevărate și reale a Fecioarei.

Iar dacă te uiți cu atenție la icoană, vei vedea că Maica lui Dumnezeu ținându-L pe Prunc nu privește niciodată la Prunc. Ea nu privește nici la tine, nici în depărtare, ci ochii îi sunt întotdeauna ațintiți înlăuntrul ei. Ea se află în contemplație. Ea nu privește la obiecte. Iar tandrețea îi este exprimată de sficiunea mâinilor. Ea îl ține pe Prunc fără a-L îmbrățișa. El ține așa cum cineva ar ține ceva sfânt pe care îl aduce ca ofrandă, și toată tandrețea, toată iubirea omenească sunt exprimate de Prunc, nu de mamă. Ea rămâne Maica lui Dumnezeu și se poartă cu Pruncul nu de parcă ar fi bebelușul Iisus, ci Fiul lui Dumnezeu întrupat care S-a făcut fiu al Fecioarei, și El, fiind om adevărat și Dumnezeu adevărat, își arată față de ea toată iubirea și tandrețea omului și a lui Dumnezeu - le arată atât față de mama Lui, cât și față de creația Sa. Aceasta este o imagine.

O altă imagine, pe care o întâlnești foarte rar, este imaginea Maicii lui Dumnezeu singură, fără prezența vădită a lui Hristos. Voi descrie numai una dintre acestea. Este o icoană ru-sească din secolul al XVII-lea. În ea se vede o țărăncuță rusă care și-a pierdut baticul, al cărei păr, despărțit pe mijloc, cade în jos peste un chip mai curând pătrat. Are ochi mari, și privește în nemărginire sau în profunzime. Cu siguranță nu caută la ceva care ar putea fi înaintea ei. Dacă vei stăruie în fața imaginii, vei descoperi două mâini. Două mâini care n-ar putea să fie acolo unde sunt pentru că pur și simplu anatomia nu ar îngădui-o. Numai că ele nu sunt acolo pentru a compune un tablou realist, ci ca să exprime ceea ce nici fața, nici mâinile, nici ochii nu ar putea exprima fără ca prin aceasta să înceteze să exprime ceva mult mai important. Sunt mâini ale îngrijorării. Iar apoi, într-un colț al icoanei, aproape invizibile, de un gălbui șters peste un fundal de un gălbui șters, o movilită și o cruce goală. Aceasta este Maica contemplând Răstignirea și moartea singurului ei Fiu.

Când ne întorcem către Maica lui Dumnezeu în rugăciunile noastre, ar trebui să înțelegem mai des decât ni se întâmplă s-o recunoaștem că orice

rugăciune pe care i-o oferim înseamnă aceasta: „Maica lui Dumnezeu, L-am ucis pe Fiul tău. Dacă tu mă ierți, înseamnă că pot fi iertat. Dacă îmi refuzi iertarea, nimic nu mă mai poate salva de la osânda veșnică.” Este uimitor că Maica lui Dumnezeu, în tot ce ni s-a revelat în Evanghelie, ne-a făcut să înțelegem și ne-a dat îndrăzneala să venim la ea cu această rugăciune, pentru că nu putem spune nimic altceva. Pentru noi ea este Maica lui Dumnezeu. Ea este cea care L-a adus pe Dumnezeu însuși în condiția noastră pământească. În sensul acesta insist asupra termenului de „Maica lui Dumnezeu”. Prin ea, Dumnezeu a devenit Om. El S-a născut într-o stare omenească datorită ei. Iar ea nu este pentru noi doar un instrument al întrupării. Ea este cea a cărei predare personală în mâinile lui Dumnezeu, a cărei dragoste de Dumnezeu, promptitudine de a fi orice voiește Dumnezeu, a cărei smerenie (în sensul despre care v-am vorbit deja) au fost într-un asemenea grad, încât Dumnezeu S-a putut naște din ea. La unul dintre cei mai mari sfinți și teologi din secolul al XIV-lea se găsește un pasaj despre Maica lui Dumnezeu în care spune că „Intruparea ar fi fost imposibilă fără acel «lată roaba Domnului!» al Fecioarei, în aceeași măsură în care ar fi fost imposibilă fără voința Tatălui”. Întâlnim aici o deplină împreună-lucrare dintre ea și Dumnezeu. Vorbind de întrupare și de atitudinea Sfintei Fecioare, cred că un scriitor englez a exprimat un lucru remarcabil - este vorba de Charles Williams în romanul său All Hallows Eve. El spune despre întrupare că ceea ce îi determină unicitatea este că „Intr-o zi o fecioară din Israel a fost capabilă să pronunțe numele cel sfânt cu toată inima ei, cu toată mintea, cu toată ființa, cu tot trupul ei, în așa fel încât în ea cuvântul s-a făcut trup”. Consider că aceasta este o afirmație teologică foarte corectă, fiindcă arată locul pe care ea îl ocupă în întrupare.

O iubim, pentru că simțim poate în ea un mod special de a-l vedea pe cuvântul lui Dumnezeu cel adresat lui Pavel: „Puterea Mea se arată în slăbiciune.” O putem vedea pe această plăpândă fecioară a Israelului, pe această fată firavă, biruind păcatul în ea în-săși, biruind iadul, biruind totul prin puterea lui Dumnezeu care este în ea. De aceea, în momente precum persecuțiile, când cu adevărat puterea lui Dumnezeu nu se arată în nimic altceva decât în slăbiciune, Sfânta Fecioară se înfățișează ochilor noștri într-un mod atât de miraculos, atât de puternic. Dacă ea a putut birui lumea și iadul, înseamnă că avem în ea o cetate întărită, pe cineva care poate mijloci și mântui, și reținem faptul că în ea nu există nici un dezacord față de voința lui Dumnezeu, că ea este în perfectă armonie cu El prin formula de rugăciune pe care o folosim numai pentru Dumnezeu și pentru ea: „Mântuiește-ne pe noi!” Nu îi spunem: „Roagă-te pentru noi!”

Mitropolitul Antonie de Suroj